

ת"פ (חדרה) 17396-08-22 - מדינת ישראל תביעות מחוז חוף - שלוחת חדרה נ' מוחמד ג'בארין

ת"פ (חדרה) 17396-08-22 - מדינת ישראל תביעות מחוז חוף - שלוחת חדרה נ' מוחמד ג'בארין שלום חדרה
ת"פ (חדרה) 17396-08-22

מדינת ישראל תביעות מחוז חוף - שלוחת חדרה

נ ג ד

מוחמד ג'בארין

באמצעות ב"כ עו"ד מוחמד מואסי

בית משפט השלום בחדרה

[27.10.2024]

כבוד השופט ערן זלר

החלטה (גמר דין)

רקע

1. הנאשם, יליד שנת 2001, הודה בכתב אישום מתוקן והורשע על יסוד הודאתו בעבירת איומים בהתאם לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 ובעבירה של שימוש בכח או באיומים למנוע מעצר, על פי סעיף 47 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969.

2. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, בתאריך 12.6.21 בסמוך לשעה 01:28, בעת ששוטרים עסקו בפעילות שיטור שגרתית במסגרתה הקימו מחסום ברחוב אלמדינה באום אל פאחם, הם הבחינו בנאשם כשהוא נוהג ברכב מסוג סיאט כשהוא אינו חגור בחגורת בטיחות. השוטרים עצרו את הרכב והודיעו לנאשם כי יקבל דו"ח על אי חגירת חגורה.

הדבר לא מצא חן בעיני הנאשם ובשל כך החל ויכוח בינו לבין השוטרים על צדקת הדו"ח. כאשר קצין המשטרה אופיר אליתים (להלן: "הקצין") מסר לנאשם את דו"ח התנועה יחד עם רשיון הנהיגה שלו, אמר לו הנאשם: "אתה שקרן והדו"ח הזה על הזין שלי וגם אתה על הזין שלי". הקצין ביקש מהנאשם להירגע אולם הנאשם איים עליו בכך שאמר לו: "אני מוחמד ג'בארין מאום אל פאחם, מי אתה בכלל אופיר אליתים, אני ממשפחת ג'בארין ואיפה אתה נמצא אתה תחוסל".

נוכח האמור הודיע הקצין לנאשם על מעצרו אולם אז הנאשם דחף אותו; בתגובה לכך ניטרל הקצין את הנאשם, אך הנאשם המשיך להתנגד למעצרו ובתוך כך פגע בפניו של הקצין. מעוצמת המכה הקצין נפל ארצה וכתוצאה מכך נשרט באצבע שביד ימין ובאמת יד שמאל, וברכיו השתפשפו ודיממו קלות.

3. ביום 27.4.23 הציגו הצדדים הסדר טיעון בתיק, אולם בית המשפט ראה בדברים שאמר הנאשם לאחר הצגת ההסדר משום כפירה והדין נדחה לשמיעת ראיות.

בדין שהתקיים ביום 18.12.24 שוב הציגו הצדדים בפני בית המשפט הסדר טיעון אליו הגיעו, ובמעמד זה הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, ובית המשפט קבע כי הוא ביצע את העבירות המיוחסות לו. במסגרת הסדר הטיעון הסכימו הצדדים כי עונשו של הנאשם, בין אם יורשע בין אם לאו, יכלול תשלום פיצוי לקצין בסך 500 ₪, ועוד הוסכם כי הנאשם ישלח לשירות המבחן, אשר יגבש תסקיר על אודותיו שיתייחס גם לשאלת הרשעתו בדין. תסקיר שירות מבחן

4. ביום 19.5.24 הודיע שירות המבחן כי הנאשם לא התייצב לפגישות שנקבעו לו, ומטעם זה לא ניתן היה לגבש תסקיר בעניינו. בדין ביום 22.5.24 הסביר ב"כ הנאשם וכך גם הנאשם עצמו את סיבות אי ההתייצבות, ובהסכמת המאשימה נתן לו בית המשפט הזדמנות אחרונה להתייצב בשירות מבחן.

5. ביום 12.9.24 הגיש שירות המבחן תסקיר מקיף על אודות הנאשם.

התסקיר עמד על הדברים הבאים: הנאשם סיים תיכון פרטי באום אל פאחם וקיבל תעודת בגרות מלאה. לאחר מכן למד קורסים שונים בתחום הבניין, ובשנת 2022 החל לימודי הנדסאי בניין באוניברסיטת אריאל; לדבריו, הלימודים כמו גם המגורים במעונות האוניברסיטה חשפו אותו לסביבה שונה מזו שהייתה מוכרת לו, יצרו עבורו עניין ושייכות, נטעו בו שאיפות להצלחה והתפתחות, והביאו אותו לרכוש מסגרת חברתית מיטיבה ונורמטיבית. במקביל ללימודיו עבד בחברה העוסקת בשחזור מידע, ובמכתב המלצה הוא תואר כעובד מקצועי, אחראי ומסור.

אביו של הנאשם הוא מנהל פרויקטים בתחום הבניין ואמו עצמאית; לנאשם אח ואחות והוא האמצעי ביניהם, ומשפחתו הגרעינית תוארה כקרובה ותומכת.

הנאשם לקח אחריות על התנהלותו באירוע; הוא ציין, כי השוטר כינה אותו בשם גנאי, והוא ביצע את העבירות כשהיה בסערת רגשות שהתעצמה גם על רקע נוכחות חבריו במקום - מה שהעצים לדבריו את תחושת ההשפלה והפגיעה שחש; לדברי שירות המבחן ניכרו מצדו קשיים לבטא אמפתיה כלפי השוטרים אך הוא ביטא חרטה על מעשיו, הבנה לבעייתיות שבהם ומסר כי התנהלותו אינה מאפיינת את אישיותו ואת הערכים עליהם גדל. עוד ציין, כי מאז ביצוע העבירות ניתק את קשריו השוליים.

שירות המבחן לא התרשם כי ישנו צורך בטיפול בהקשר של שימוש בחומרים פסיכו-אקטיביים.

לדעת שירות המבחן, הנאשם הוא בעל יכולות טובות, התפתח במסגרת משפחתית תומכת, והוא נעדר קווים עברייניים או אלימים באישיותו. עוד ציין, כי הנאשם גדל בסביבה שבה ישנה מעורבות בפלילים ונראה כי ברקע לביצוע העבירות עמדה התנהגות אימפולסיבית יחד עם רצון לחוש ערך ושייכות חברתית, אלא שכיום הנאשם רכש במסגרת לימודיו סביבה חברתית נורמטיבית והדבר מקנה לו תחושת ערך ומסוגלות.

שירות המבחן סבר, כי אל מול קושי בהבעת אמפאתיה לשוטרים וההתנהגות האימפולסיבית באירוע, עומדים חרטה ונטילת אחריות, תובנות לפסול שבהתנהגותו, פעולות אקטיביות שעשה לשינוי סביבתו החברתית, חלוף הזמן, היעדר עבר פלילי או תיקים אחרים, ושייכות נורמטיביות לעתיד - על רקע לימודיו האקדמאים, וכל אלה מצביעים כי פחת הסיכון לביצוע עבירות נוספות על ידו.

שירות המבחן סבר כי מדובר בצעיר בראשית דרכו, שעושה מאמצים לתפקוד תקין בכל מישורי החיים ואין צורך בעניינו במעורבות טיפולית.

6. נוכח האמור בתסקיר ועל רקע חששו של הנאשם כי הרשעתו תהווה מכשול להגשים את שאיפותיו הנורמטיביות ותהיה לה משמעות שלילית הן בחווייתו האישית והן כלפי הסביבה, הומלץ בתסקיר לשקול שלא להרשיעו ולהטיל עליו לבצע של"צ בהיקף של 180 שעות.

הטיעונים לעונש

טיעוני המאשימה

7. ב"כ המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם, והבהירה כי הימנעות מהרשעה כי החרוג לכלל. לטענתה, הקריטריונים שנקבעו בפסיקה באשר לאפשרות להמנע מהרשעה אינם מתקיימים בעניינו של הנאשם, שכן הוא ביצע עבירות חמורות כלפי אנשי חוק, והאינטרס הציבורי מחייב כי פגיעה באנשי חוק תוביל להרשעה ולענישה. עוד הוסיפה, כי הנאשם לא הציג כל אסמכתא המלמדת על פגיעה קונקרטית בשיקומו או בעתידו, והפנתה בעניין לפסיקה. היא ציינה כי אל מול התייחסות שירות המבחן להתנהלותו האימפולסיבית של הנאשם באירוע ולנגרותו החברתית הרי שלא ניתנה כל המלצה טיפולית, והטעימה כי המלצת שירות המבחן אינה מחייבת ועל בית המשפט לשקול שיקולים נוספים שעליהם לא עמד התסקיר. היא הפנתה עוד לכך כי בתחילה הנאשם לא התייצב בשירות המבחן ונוכח כל אלה ביקשה להרשיעו.

לטעמה, מתחם העונש ההולם לעבירות נע בין 4 חודשי מאסר שיכול ויבוצעו בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל; היא הפנתה בעניין זה למספר פסקי דין ועתרה למקם את העונש ברף התחתון, זאת לאור גיל הנאשם והיעדר עבר פלילי, ולהטיל 4 חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות, לצד מאסר על תנאי וקנס.

טיעוני הסנגור

8. ב"כ הנאשם עמד על גילו הצעיר של הנאשם ועל היותו סטודנט באוניברסיטה, וטען כי המלצת שירות המבחן לא באה בחלל ריק, אלא על יסוד התרשמותו מהנאשם ומסמכים שהוצגו לו. הוא הדגיש את הודאת הנאשם ואת נטילת האחריות, וציין את החיסכון היקר בזמן השיפוט. לטעמו המקרה עונה על הקריטריונים הקבועים בפסיקה לעניין אי הרשעה, וציין בהקשר זה כי הפסיקה הרחיבה את הנסיבות שבהן תחשב פגיעה כתוצאה מהרשעה כפגיעה קונקרטית, כך שגם פגיעה שהיא לאו דווקא מסוימת אך היא מסתברת, היא יכולה להצדיק אי הרשעה; זה לדעתו המצב בנוגע לנאשם, שכן הוא צעיר בתחילת דרכו שהשתלב היטב בלימודים, אין לו עבר פלילי או תיקים פתוחים, כך שאין ספק כי הרשעתו תפגע ממשית בהמשך הקריירה המקצועית והלימודית שלו, ולכן המלצת שירות המבחן היא נכונה ויש לאמצה.

הסנגור ביקש אפוא לאמץ את המלצת שירות המבחן, והוא הדגיש לעניין זה כי אם יוחלט שלא להרשיעו, הנאשם יהיה מוכן לבצע של"צ בהיקף נרחב יותר ממה שהומלץ בתסקיר וכן לשלם פיצויים הולמים.

דברי הנאשם

9. הנאשם בדברו האחרון אמר כי הוא מצטער על מעשיו. הוא ביקש להתחשב בכך שאין לו עבר פלילי וכי מדובר במקרה חד פעמי שהתרחש לפני מספר שנים. הוא אמר כי כיום הוא נמצא במקום אחר והוא לא רוצה שעתידו ייפגע. עוד ציין כי הוא לומד לימודי הנדסאי בניין באוניברסיטת אריאל, ומתכוון להמשיך גם לתואר של מהנדס בניין. לשאלת בית המשפט הסביר כי קיים מסלול הסבה באוניברסיטת באר שבע, שמאפשר למי שסיים לימודי הנדסאי בניין בציונים טובים לעשות הסבה למסלול של מהנדס בניין, וכי הוא שואף להיות מהנדס ולעבוד כמנהל פרויקטים של בניה. הוא הוסיף, כי עד לסיומם הקרוב של הלימודים ימשיך להתגורר במעונות של האוניברסיטה, וציין כי בחודש האחרון הוא עובד בחברת 'דניה סיבוס', כעוזר בטיחות בפרויקט בנייה בקריית אונו, דבר שמתאפשר לו כעת נוכח היותו בשלב סיום הלימודים; הוא תיאר את עבודתו במקום, והסביר כי תפקידו הוא להבטיח את בטיחות העובדים באתר הבנייה ולסייע בכך למנהל האתר.

דיון והכרעה

10. לאחר שבחנתי את הדברים לעומקם, סברתי כי יהיה זה נכון וצודק להורות על סיום ההליך באי-הרשעתו של הנאשם.

11. הכלל הוא כי הימנעות מהרשעה תהיה במקרים חריגים, בהם עשוי להיווצר פער ממשי ולא נסבל בין הפגיעה שתיגרם לנאשם בשל ההרשעה בפלילים, לבין התועלת שתצמח לאינטרס הציבורי כתוצאה מן ההרשעה. אפנה לדברי כב' השופטת איילה פרוקצ'יה בע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל [נבו] (31.12.07):
"... במורכבות החיים האנושיים על תהפוכותיהם, בהשתקפותם בהליך הפלילי, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העקרון העונשי הרחב, המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדיון."
וכן:

"מקום שבנסיבות מיוחדות וחריגות עלול להיווצר יחס בלתי סביר באורח קיצוני בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי הכללי לבין עוצמת הפגיעה בנאשם הצפויה מההרשעה, עשויה לקום הצדקה לעשות שימוש בסמכות השיפוטית של אי הרשעה. לצורך כך, יש להתחשב, מן הצד האחד, במשמעותה של העבירה שנעברה מבחינת השלכתה על הנורמות החברתיות, והמסר הציבורי המתחייב מהן; יש להתחשב בזוהותו של עובר העבירה ובמעמדו בציבור, ולבחון באיזו מידה זהותו משפיעה על עוצמת הפגיעה שנגרמה מהעבירה על המערכת הציבורית; יש לשקול במבט רחב גם את השפעת אי ההרשעה על ההליך הפלילי בכללותו, ואת המסר החברתי שאי הרשעה עלול לאצור בחובו בנסיבות הענין הספציפי".

12. בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, [נבו] (21.8.97) נקבע בין היתר כי:

"הימנעות מהרשעה אפשרית ... בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..."

המשנה לנשיא דאז - כב' השופט לויין עמד בפסק הדין, על כמה גורמים המהווים חלק משיקולי שיקום, אשר מקובל להביאם בחשבון לעת שנשקלת שאלת אי ההרשעה בדין:

האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; מעמד ותפקיד הנאשם והקשר בין העבירה לאלה; מידת הפגיעה של העבירה באחרים; הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; האם ביצוע העבירה משקף דפוס של התנהגות כרונית או שמדובר בהתנהגות מקרית; יחסו של הנאשם לעבירה, האם הוא נוטל אחריות ומתחרט עליה; משמעות ההרשעה על דימויו העצמי, והשפעת ההרשעה על תחומי פעילותו.

13. לשיטתי, התנאים המאפשרים אי הרשעה מתקיימים בעיקרם במקרה של הנאשם.

מדובר אמנם בעבירות שביצע הנאשם כלפי איש משטרה, וצודקת בהחלט המאשימה כי בכך טבועה חומרה. עם זאת, העבירות עצמן אינן נמצאות ברף חומרה גבוה ביחס לעבירות המבוצעות נגד שוטרים, בין מאחר ומדובר באירוע נקודתי ומתפרץ וקצר, ובין משום שהעבירה בה הורשע הנאשם, זו שעניינה מגע פיזי עם השוטר, היא אינה עבירת תקיפה המאופיינת בנקיטת מעשה אלימות אקטיבי, אלא פעולה שמטרתה הייתה למנוע בעד השוטר מלעצור את הנאשם, ואשר תוצאותיה היו החבלות שנגרמו לשוטר.

יצוין בהקשר זה כי העונש הקבוע לעבירה של הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק העונשין הוא מאסר עד שלוש שנים ולא פחות משבועיים, והעונש הקבוע לתקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק הוא מאסר עד 3 שנים ולא פחות מחודש; לעומת אלה העונש הקבוע בצידה של העבירה בה הורשע הנאשם הוא 6 חודשי מאסר או קנס. נתון זה כשלעצמו מחריג לקולא את התנהלות הנאשם כלפי השוטר מעבירות אחרות שעניינן תקיפת שוטרים והפרעה להם.

14. מדובר בהרשעה ראשונה ויחידה של הנאשם. עברו נקי ואין לו תיקים נוספים; דבר זה כשלעצמו, אף מבלי להידרש לאמור בתסקיר, מלמד כי האירוע בו הורשע אינו מלמד על דפוס התנהגות כרונית, אלא על התנהגות נקודתית שהיא זרה לאורח חייו.

על כך אוסיף כי הנאשם ביצע את העבירות ביוני 2021 כאשר היה כבן 20. מאז חלפו למעלה משלוש שנים. חלוף הזמן הוא בדרך כלל אינו נתון עצמאי, שכן את משמעותו יש לאמוד גם ביחס לנאשם עצמו, לגילו, ולחוויות שעברו עליו מאז. ככלל, כאשר מדובר בצעירים כבני 20, פרק זמן של 3 שנים הוא ארוך, משמעותי וממשי, במובן של התפתחות, התבגרות, לימודים, מהלכים לרכישת מקצוע ועזיבת בית המשפחה. כך למעשה עולה מהתסקיר לגבי הנאשם.

15. הנאשם לוקח אחריות, מתחרט על ביצוע העבירה ומבין את הפסול שבהתנהגותו. הקושי בהבעת האמפתיה כלפי השוטרים נטוע להבנתי בתחושת העלבון שהוא חש בעת האירוע, והוא לא מצביע על היעדר נטילת אחריות והיעדר חרטה כנה.

כפי שעולה מהתסקיר וכפי שבהחלט התרשמתי אף אני מן הנאשם, הוא רואה חשיבות רבה בהתפתחותו המקצועית והאישית, והוא משקיע מאמצים ניכרים כדי להצליח להשיג את שאיפותיו ולהיות בעל מקצוע רציני ומוערך; על רקע אלה, ובהינתן כי הנאשם מגיע ממשפחה נורמטיבית לחלוטין, שוכנעתי כי להרשעתו בדין תהיה השפעה שלילית על דימויו העצמי ותפישתו את עצמו, וכך גם עולה מהתסקיר.

16. הנאשם אמנם לא הצביע באופן חד ערכי כי הרשעתו תביא לפגיעה קונקרטיית במקום עבודה מסוים. עם זאת, מבחן 'הנזק הקונקרטי' רוכך קמעא בשנים האחרונות, כך שבמקרים חריגים, ניתן שלא להרשיע נאשם, באופן שיאפשר לו להתפתח בדרך שתבטיח את שיקומו המוצלח, וזאת על בסיס בחינת מכלול העובדות והשיקולים - שבהם יש להעניק משקל מכריע לכך שהימנעות מהרשעה תבטיח פתיחת דלת של שיקום, אף אם לא הוצג נזק קונקרטי מסוים. בע"פ 3554/16 יעקובוביץ נ' מדינת ישראל [נבו] (11.6.17) עמדה על הפרק שאלת אי הרשעתו של מערער שהורשע בעבירות הפרת אמונים, התחזות ופגיעה בפרטיות; הוא סיים את לימודיו, ותכנן לעבוד כקצין בטיחות; שירות המבחן עמד "על חששו של המערער מפני השלכת מעורבותו בפרשה על התפתחותו המקצועית בתחום הנדסאות הרכב שאותו הוא לומד". התביעה טענה כי לרשות המוסמכת למקצוע אליו הוא שואף, מסור שיקול דעת אם לאפשר לו לעבוד בו, ומכאן כי אין וודאות כי עתידו ייפגע.

כב' השופטת ד' ברק ארז היא התייחסה בפסק דינה לטיעון זה, ופסקה:

"הפנייתה של המדינה לשיקול דעתה של הרשות המוסמכת לפי תקנה ... היא נכונה במישור הפורמאלי, אך אינה מקנה וודאות מספקת באשר לכך שלא יסוכל המאמץ השיקומי שעשה המערער"
ובהמשך:

".. יש מקום שבהם סיכויי השיקום אמורים להכריע את הכף. תוצאה של הרשעה במקרה זה היא תוצאה שחסרונותיה עולים על הערך הטמון בה"

כב' השופט א' שהם, שפסק הדין היה על דעתו, הוסיף:

"... יש ליתן משקל רב להתרשמותו של שירות המבחן, לפיה "העבירות הינן חריגות לאפיוני אישיותו" ... וכי במהלך השנים שחלפו ערך המערער שינוי משמעותי בכל מישורי חייו ובתפקודו הכללי. כמו כן, התרשמתי מהנזק הקונקרטי שעלול להיגרם למערער, אם תיוותר הרשעתו על כנה".
לטעמי, כלל הדברים יפים והולמים גם לעניינו של הנאשם.

17. ברע"פ 8215/16 יצחק נ' מדינת ישראל [נבו] (29.3.17) העלה המערער חשש כי בשל הרשעתו בעבירה של סיוע לאחר מעשה (הסיע אדם שדקר למוות אדם אחר) הוא לא יוכל למצוא בעתיד מקומות תעסוקה; שירות המבחן המליץ לשיקול בחיוב את ביטול הרשעתו וסבר כי קיים חשש מוחשי כי הוא יתקשה למצוא בעתיד מקום עבודה. בית המשפט פסק כי יש לסיים את ההליך ללא הרשעה וציין:

"אשר לשיקולי השיקום, נראה כי אכן עשויה להיות השפעה שלילית להרשעתו של המערער על עתידו המקצועי ועל סיכויי להיקלט בעבודה, לפחות במגזר הציבורי. נזכיר, כי מדובר בצעיר נורמטיבי, ללא הרשעות קודמות ... ואשר החל בלימודים אקדמאיים ... לכך יש להוסיף את ההמלצה החד משמעית של שירות המבחן, שגם לה יש משקל, במסגרת כלל השיקולים הרלבנטיים בנושא זה"

18. בע"פ 5446/15 חנימוב נ' מדינת ישראל [נבו] (3.3.16) סבר בית המשפט המחוזי כי אין בהרשעת הנאשם כשלעצמה לפגוע בהכרח בהעסקתו; עוד עמד על כך, כי קבלת היתר שהנאשם ביקש לקבל באותה עת, נתונה לשיקול דעת הרשות הרלוונטית ולכן אין הכרח כי הרשעתו תעמוד לו לרועץ. על-כן, ההליך בבית המשפט המחוזי הסתיים בהרשעה. במסגרת הערעור שהוגש המליץ שירות המבחן לבטל את ההרשעה, והדגיש את העובדה כי העבירה הייתה חריגה למהלך חייו של המערער, את חרטתו הכנה ואת השקעתו בהתקדמות תעסוקתית ובניית עתיד מקצועי. בית המשפט העליון קיבל את הערעור, ביטל את ההרשעה, וקבע בין היתר:

- "... הרשעתו של המערער משפיעה ישירות על עיסוקו המקצועי, ועלולה להוביל לכך שהוא לא יקבל היתר ... על אף שהשקיע זמן ומאמצים בלימודי הסמכה..."
19. במקרים עליהם עמדת, וישנם אחרים, לא הוצגה פונקציית פגיעה, המלמדת על פגיעה תעסוקתית ברורה וקונקרטית, שתיגרם בשל ההרשעה; בכל המקרים דובר על חשש שמא היא תפגע באפשרויות תעסוקתיות או על אפשרות להשפעה שלילית של ההרשעה על הסיכויים להיקלט בעתיד בעבודה, וכיוצא באלה; ובכולם נמצא כי בשקלול כלל ההיבטים הרלוונטיים, שהם דומים במהותם לאלה של הנאשם, ראוי שלא תהיה הרשעה.
20. אני סבור, וכך גם עולה מפסיקות בתי המשפט, כי התבחינים הרלוונטיים לשאלת אי ההרשעה צריכים להיבחן על רקע מכלול השיקולים שבפני בית המשפט, לרבות ההשפעה שתהיה להרשעה על אופק חייו של הנאשם - ולא דווקא על מקום עבודה מסוים; וכי, כפי שנפסק ב"פ"ג (ב"ש) 66903-07-20 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל [נבו] (30.12.20):
- "... בין התבחינים הללו מתקיימת מעין "מקבילית כוחות", במובן זה שככל שמעשה העבירה חמור יותר, נדרש הנאשם להוכיח פגיעה קונקרטית ולא יהא די בתרחיש תאורטי או אף בהוכחת מידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי. מנגד, ככל שמעשה העבירה קל יותר, אפשר כי בית המשפט ייטה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר..."
21. הרשעה עלולה להביא לפגיעה עתידית באפשרויות התעסוקתיות שהנאשם מייעד עצמו אליהן, ולא מן הנמנע כי לחברה עסקית רצינית חשוב שעובדיה יהיו ללא הרשעות. אולם, גם אם הפגיעה הצפויה היא כללית ומכוונת לאופק תעסוקתי לא וודאי ורחוק, עדיין, נוכח הימצאות העבירות ברף הנמוך, החרטה המלאה, נטילת האחריות ויתר התבחינים המפורטים מעלה, הרי שגם פגיעה כללית יותר כתוצאה מהרשעת הנאשם, עלולה לטעמי לפגוע בו באופן שהוא בלתי מידתי ואינו מוצדק בנסיבות.
22. הנאשם צעיר מאוד בגיל, הוא בעל שאיפות להתפתח, מתמיד בלימודים מזה מספר שנים, עובד ומתקדם; התרשמתי מרצינותו ושאירותו ונראה כי עתידו לפניו. תחת כלל הנסיבות המפורטות, החלטתי כי יש להעדיף את השיקול השיקומי ואת האינטרס הפרטני של הנאשם על-פני עקרון ההלימה והאינטרס הציבורי שבהרשעתו, ונכון אפוא כי התיק יסתיים ללא הרשעה.
23. ביצוע שירות לתועלת הציבור ידגיש לנאשם את הפסול שבהתנהגותו, וסברתי כי בנסיבות נכון להעמיד את שעות השל"צ על היקף גבוה מזה שעליו הומלץ בתסקיר.
24. הצדדים לא התייחסו בטיעוניהם להסכמה אליה הגיעו כשהציגו את ההסדר, לפיה הנאשם ישלם הנאשם לקצין פיצוי בסך 500 ₪ ללא תלות בשאלה אם יורשע אם לאו. נוכח אופי העבירות, הנזק שנגרם לקצין והעובדה כי התיק מסתיים ללא הרשעה, סברתי כי יש להעמיד את סכום הפיצוי על סך של 1,200 ₪.
25. נוכח כל האמור אני קובע כך:
א. ההליך מסתיים באי-הרשעה.
- ב. עד ליום 19.11.24 יפקיד הנאשם בקופת בית המשפט סך של 1,200 ₪ אשר יועברו כפיצוי לקצין המשטרה - עד התביעה מספר 1 בכתב האישום.
- המאשימה תעביר למזכירות בית המשפט את פרטי יצירת הקשר עם הקצין.
- ג. ניתן בזה צו של"צ בהיקף של 230 שעות.
- שירות המבחן יכין תכנית של"צ עבור הנאשם ויגיש אותה לאישור בית המשפט עד ליום 27.11.24.
- הודע והובהר לנאשם כי אם לא יפקיד את סכום הפיצוי עד למועד שקבעתי או אם לא יבצע את השל"צ כנדרש, עניינו יוחזר לבית המשפט שיוכל להרשיעו בדיון ולגזור עליו עונש מתאים.
- מזכירות בית-המשפט תשלח העתק מההחלטה לשירות המבחן.
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים.
- ניתנה היום, כ"ה תשרי, תשפ"ה, 27 אוקטובר, 2024, במעמד הצדדים.